

ת"פ 2397/02/13 - מדינת ישראל נגד איגור ורבי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 2397-02-13 מדינת ישראל נ' ורבי

בפני כב' השופט אורן שגב
בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד אסף תומר
נגד
איגור ורבי
הנאשם

גזר דין

1. בישיבת ההקראה, שהתקיימה בפני ביום 02.12.14, הורשע הנאשם, על פי הודאתו, בעובדות כתב האישום בעבירה של אי ניהול פנקס חופשה שנתית ע"י מנהל, לפי סעיף 26 לחוק חופשה שנתית - תשי"א 1951, עבירה על סעיף 28(ב)(3) לחוק חופשה שנתית.
2. כל אחד מהצדדים טען בפני לעונש.
3. ב"כ המאשימה טען, כי הקנס המרבי הקבוע בדין הוא 14,400 ₪; כי מדובר בריבוי עבירות ואירועים, וכי הוצגו בפני המאשימה נסיבות מיוחדות של הנאשם. לפיכך, ביקש כי ביה"ד יגזור עונש הולם על הנאשם וכן התחייבות. ב"כ המאשימה השאיר לשיקול דעת ביה"ד את גובה הקנס.
4. הנאשם טען, כי ניהל עסק וביצע טעויות כלכליות, דבר שהביא לקריסתו הכלכלית. עוד טען, כי הוא עומד בפני תום תקופה של ריצוי עבודות שירות בגין עבירות מס בהן הורשע. הוא שב והדגיש כי ביצע טעויות רבות עליהן הוא נותן את הדין וכי הוא לוקח אחריות מלאה על טעויות אלה.
5. עוד טען, כי בעקבות ההסתבכות הכלכלית, מסגרת נישואיו התפרקה וכי הוא אב לשתי בנות קטינות. לפיכך, ביקש, כי כל קנס שבית הדין יראה לנכון לגזור עליו, ייפרס לתשלומים.

דין הכרעה

6. עסקינן בכתב אישום יזום אשר הוגש כנגד הנאשם בגין עבירה של אי ניהול פנקס חופשה שנתית, בניגוד לדין, בשנת 2010.
7. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין"), על בית המשפט לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם. ביחס לענישה, קובע התיקון כי העיקרון המנחה הנו קיומה של הלימה בין חומרת העבירה, נסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.
8. לאור האמור לעיל, על בית הדין להקדים ולדון במתחם הענישה ההולם את העבירה על רקע הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מדיניות הענישה הנהוגה וכן הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. לאחר מכן, יש לדון בנסיבותיו האישיות של מבצע העבירה, שאינן קשורות למעשה העבירה עצמו, כגון: גילו, עברו הפלילי, נטילת אחריות, מידת הפגיעה במשפחת הנאשם, נסיבות חיים בעלות השלכות על ביצוע העבירה, שיתוף פעולה עם רשויות החוק. יצוין בהקשר זה, כי חריגה ממתחם הענישה, כאמור לעיל תיתכן ככל שקיימים שיקולים שיקומיים, המאפשרים חריגה לקולא ולחילופין, שיקולי הגנה על שלום הציבור, במסגרת שיקולים לחומרא.
10. עוד נדרש בית הדין להתייחס למצב של ריבוי עבירות וריבוי אירועים, תדירותם והזיקה ביניהם.

ומן הכלל אל הפרט

הערך החברתי והפגיעה בו

11. העבירה על סעיף 26 לחוק חופשה שנתית נקבעה כעבירה מנהלית.
12. חוק חופשה שנתית נמנה על קבוצת חוקי המגן, אשר כשמן כן הם, ומכאן גם היותם חוקים קוגנטיים שלא ניתן להתנות עליהם, ואף דומה כי אין עוד צורך שבית הדין ישוב ויידרש לחשיבותם וחשיבות קיומם ע"י המעסיקים.
13. על תכליתם של חוקי המגן ועל חשיבותם עמד בית הדין הארצי (מפי סגנית הנשיא (כתוארה אז) כב' השופטת (בדימוס) אלישבע אוסוסקין ברק במסגרת דב"ע 3-237/97 **עזרא שמואלי ואח' נ' מדינת ישראל - רשות השידור** (ניתן ביום 28.8.01) -

"חוקי המגן קובעים זכויות סוציאליות מינימליות לעובדים. החברה האנושים סבורה שזכויות מינימליות אלו הן כוח חיוני לעובדים שאין לאפשר לוותר עליו. יש להגן על העובדים. זהו הנימוק העיקרי לקוגנטיות של חוקי המגן. נימוק נוסף הוא המודעות של משפט העבודה לעמדת המיקוח החלשה של העובד. גישה זו מצאה לה ביסוס במשך כמה עשרות השנים לקיומו של משפט העבודה בישראל. בית הדין לא סטה מגישה זו במשך תקופה ממושכת וטוב שכך. יש חשיבות לכך שהמערכת המשפטית עמדה על נוקשות זו בתחילת דרכו של משפט העבודה. היה חשוב לבסס עקרונות אלו. כיום ההלכה מבוססת. ההגנה המוחלטת על זכויותיו המינימליות של העובד היא עובדה קיימת".

14. כן נאמר בע"ע (ארצי) 248/07 **מדינת ישראל נציבות שרות המדינה נ' תמי עדרבי**, (ניתן ביום 25.11.07) (פורסם בנבו) -

"זכויות מכח חקיקת המגן הינן בבחינת יסוד מכונן ביחסי עבודה, ויש להקפיד בשמירתן ובהרחבת תחולתן על כלל ציבור העובדים".

מתחם הענישה

15. הקנס המירבי הקבוע בחוק לעבירה מהסוג בה הנאשם הורדע על פי הודאתו הנו 14,400 ₪.
16. במקרה זה, בשים לב לנסיבותיו, השאיר ב"כ המאשימה את גובה הקנס לשיקול דעתו המלא של בית הדין, ללא ציון רף תחתון.

נסיבותיה האישיות של הנאשמת ומתחם הענישה הראוי

1. לזכותו של הנאשם ייאמר, כי הודה בביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום בישיבת ההקראה ובכך חסך הליך שיפוטי יקר. עובדה זו מצביעה כי הנאשם הפנים את חומרת העבירה.
2. הגם שלא הובאו בפני בית הדין ראיות לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציין ב"כ המאשימה, כי ראיות כאלה הוצגו בפניו וכי הוא משאיר לשיקול דעת בית הדין את גובה הקנס.
3. לאור טיעונים אלה ולאור טיעוניו לעונש של הנאשם עצמו, והתרשמותי מכך שהפנים את חומרת העבירה והביע חרטה מלאה וכנה בגין ביצועה, כמו גם החיסכון בזמן שיפוטי כתוצאה מהודאתו וכן נסיבותיו המשפחתיות, החלטתי להשית עליו קנס בסך של 4,000 ₪ בגין העבירה בה הורשע על פי הודאתו.
4. סכום הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ועוקבים בסך 400 ₪ כל אחד. התשלום הראשון יתבצע עד ליום 01.01.15 ויתר תשעת התשלומים ביום הראשון לכל חודש.
5. הנאשם יחתום על התחייבות שלא לעבור עבירה על חוק חופשה שנתית, תשי"א-1951 למשך 3 שנים מהיום, שאם לא כן יחויב בקנס בסך 14,400 ₪.
6. הנאשם יפנה למזכירות בית-הדין על מנת לחתום על התחייבות כאמור, ועל מנת לקבל שוברים לתשלום הקנס.
7. ההתחייבות החתומה תוגש לתיק בית הדין בתוך 30 יום מהיום.

זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 45 ימים ממועד קבלת גזר הדין.

בהתאם להסכמת הצדדים, גזר הדין ישלח אליהם בדואר.

ניתן היום, י"ג כסלו תשע"ה, 05 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.